

מה נשמע ?

או שלא נשמע הרבה השבוע - או, כפי שאני טוענת תמיד - לא מספרים לי.

בכל אופן, עד לסגירת הגליון לא היתה שרפה בעוגן. לעומת זאת ראיתי דלת צבועה בצבע אדום מלהיב וכתוב עליה "אש".

* אוטומובילים וטרקטורים ממשיכים להשתולל בכבישים הפנימיים של הקבוץ, ומסכנים ביום את בטחון הילדים, ובלילה את מנוחת השכנים.

* צה"ל מקבל השבוע תגבורת רצינית: אילן, אברהם, שרגא ונחום, ניר וצביה מצטרפים לשורות צה"ל, אחרי שעברו כולם בהצלחה קסט נהגות. משלם המיסים הישראלי נאנח ומהדק עוד פעם את החגורה.

* עוזי ג. יוצא לשרות מילואים, ועמוס חזר משם, האם עוד יספיק ללמוד צרפתית עד מחרתיים, כאשר הוא יוצא לצרפת?

* אפרא גורן גמר בימים האלה קורס מפקדי טנקים בו הוענק לו דרגת הסמל. את המיסדר החגיגי הוביל בראש דגלני השרון הקצין שלנו מיכאל.

* ראשוני להב השתחררו השבוע - נמסר שהם חושבים על שיטות מהפכניות ברחיצת כלים.

* ידיעה חשובה - אוטו-סקניה שלנו - נצבע בצבעים חדשים ים תיכוניים - אבל בתוכו פנימה הוא נשאר אותו הסקניה עם לב הזהב.

* וגם ירד עלינו טרקטור חדש עם מעמיס, אשר יחליף את השרוף, ברפת.

* בניטו סיים את שרותו במטבח ונכנס לעבוד בבנין. בניטו יטפל בתכניות, תקציבים והשגת כח מקצועי, וגם בתכניות חדר האוכל. בענייני בניה ממשיך מרצי, והחברים מתבקשים לפנות אליו.

* אחד מלקוחות מפעלנו נוהג לשגר פרישות שלום לשלמה ג. מן ארצות בהן הוא עורך מסעותיו.

לאחרונה קיבל שלמה גלויה מן הלקוח הידיד - משנגחאי אשר בסין הקומוניסטית.

* חברות התנדבו למבצע סריגת כובעים לחיילים בארגונה של חנה רביד.

* המחשב חושב וחושב, ועוד הוא מתחשב אם כדאי לו לחשב. בינתיים מחכים לחלקי חילוף מאיטליה. גם חברים שזקוקים לחלקי חילוף למוחם יכולים להרשם אצל לקסי.

* חגגנו את חתונתם של אווה ועוזי.

* ביום שישי התקיימה מסיבה מרשימה לכבוד בית החרושת, כאשר מלת הכנף היא "הקסנוסוס", וגולת הכותרת שלה סרט אווירה לאניני טעם.

והרי ידיעה מקצועית לאלה שעדיין אינם יודעים מהו "שמשונית": שמשונית הוא מוצר שלנו שנקרא על שמו של הגבור התנכי שמשון בגלל (תשתית) דלילה, ובגלל דמיונו הרב אל אותו שמשון אחרי שגלחו את מחלפות ראשו. אגב, על מוצר זה עברו כבר כל כך הרבה צרות, שהוחלט להסב את שמו ל - "איובית".

* "ויהי אור" אמרו עובדי הנוי, אמרו ועשו! התוצאות מדברות בעד עצמן.

* נסיים עם מאורע השבוע - הוא הוא תערוכת העבודות החדשות של שרגא בבית התרבות - ראה כתבה של יעקב.

* מזל טוב לאווה ולעוזי א/י
* ולמשפחות בארץ ובחוץ לארץ

צא ותצרוכת ציוריו של שרמא (צגרים בפתיחת התצרוכה)

לדורנו נזדמנה הזכות הנדירה ליצור יש מאין, להחיות נופי בראשית, לעצב מחדש יחסי אדם וחברה, לחלום חלומות נועזים ולהלך לאור רעיונות נשגביים, כמעט מוחלטים, משיחיים. שנות דור לימדונו גם את צד החובה של אותה זכות גדולה: מצוקות, ייסורי גוף ומכאובי נפש, קרבנות שאין להם עוד תמורה. נוכחנו כי קצרה ידנו מלהשיג את הכוכבים שרמזו לנו בנעורינו. לאות ואכזבה הפכו לפעמים ללעג מר - עד כדי בטויי זעם והרס עצמי של גיבורים עייפים.

אך את המעשה שנעשה אין לבטל עוד. יש לו קיום משלו: הוא יצוק בקירות בטון. הוא שלח שרשים עם עצי המטע, הוא שזור מחוטים רבים של יחסי גומלין וסדרי חברה. גלגל-התקופה הכבד שלו מונע בכח מכונות רבות בעלות עצמה ואת מהלכו לא בנקל יעצרו. 25 שנים לא חלפו לריק, ובעצם הן 33 - ועוד כמה שקדמו להן בתנועת הנוער, בהכשרה ובהעפלה.

בתקופה הקרובה נעייף מבט אחורה, נסקור סיפורו של דור. ננסה לחשוף את העיקר, להתעלות מעט, לטשטש את הטפל. שמא נזכה לראות תמונה צלולה ושלמה יותר. אולי יימצאו לנו שוב הכחות הנפשיים על מנת להנתק קמעה מכבלי ההווה - על חישוביו המדוקדקים חסרי - המעוף - וההעזה, ולהפנות את המחשבה לעתיד.

פעמים נדמה כי תנופת - הבניין וצבירת נכסים - הם טעם החיים ותמצית מאוויו בני האדם. ואולם, כל יום החולף, ועמו כל הישג חומרי-תחרותי שנרכש, מוכיחים שוב ושוב עד כמה שנדמה היה כי התאות לו מאד - והנה, טעמו כבר כמו נפגם, השמחה מעט חלולה, ועל פי רוב לא תאריך ימים.

להגיע ולגעת במיתרים העמוקים יותר בנפשו של האדם, לפרוט עליהם כדי שאלה יתנגנו וימלאו את החלל הפנימי, זו יכולת - הקסמים של היצירה האמנותית.

היא מסוגלת להעלות בצורות הארמוניות את תמצית החיים, את האופייני שבמציאות, את האמיתי, שמץ מן הנצחי.

היא מסוגלת להסעיר את רוחו של האדם, להפעיל את דמיונו, היא היודעת את הדרכים אל הרגש, שבילים נסתרים שבין המוח והלב.

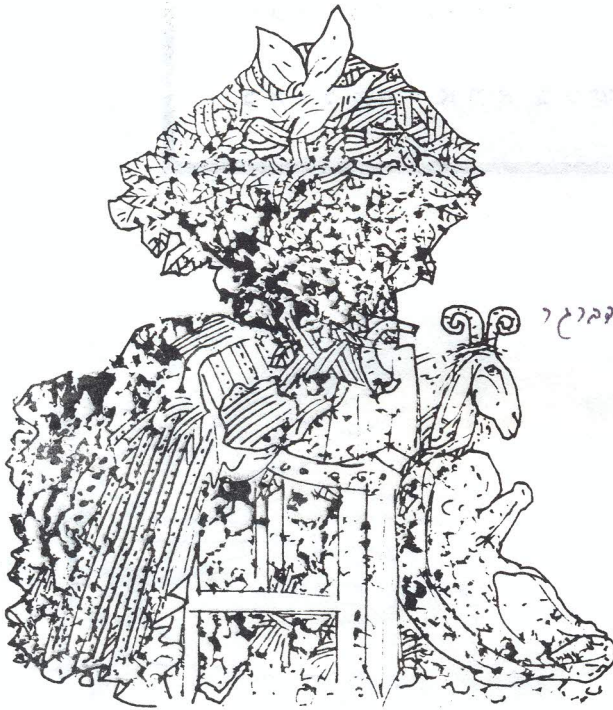
בתקופה הקרובה שלפנינו ננסה לדלות פנינים כאלה, החבויות פה ושם בתוך הצדפים האפורים של חיינו. אם אמנם יעלה בידינו לגלותן ולהעלותן, הרי ישתקפו בתוכן זכרונותינו וחלומותינו, לבטינו ותקוותינו – באמצעות השיר והצליל, התמונה והמחול, הרמה והמילה הכתובה, מלאכת מחשבת ועיצוב הנוף.

היום אנחנו ניצבים נרעשים מול הבדים הזוהרים של שרגא, בכיר היוצרים בתוכנו. אתנו עשה הדרך כלה, מנערותו; עם כלנו חתר להגשמת חזון חברה חדשה ובנינה, – ותוך כך חצב את דרכו באמנות. דרכו של יחיד, לא פעם בבדידות מאכזבת, אבל על פי רוב מתוך התחושה הבטוחה של עורף יציב ומזדהה. דרך אמן בקיבוצו.

מכחולו של שרגא העלה אור נפלא מסביב, פיזר על פני האולם כולו רסיסי צבע מדהימים ביופים והם בוודאי מעוררים בכל אחד מהצופים הדים ותחושות שאין להם הגדרה במילים; זכרונות ילדות, נופים קסומים, אגדה וסיפור, מנגינה שבלב.

חוויה מרגשת זו תשמש גם פתיחה נאותה לאירועים של מחצית היובל.

בעקבות האמן היחיד
הולכים צוותים – צוותים
המקדישים מכחם
ומדמיונם היוצר.
מאמציהם ומסירותם
הם הערובה: יהיה
לנו חג.

אברי גולקמנדי